

Richard Weiner

PODZIMNÍ UKLIDNĚNÍ

Ne, nevěř, drahá, to je klamný cit,
to není jaro, ne, je podzim na sklonu.
Však věř, lze radost mít
i z odkvetlých a prázdných záhonů.

Jsi smutna. Tedy chtěj - a přemění
se světlo u lesa. Ne v pestrém listoví,
leč v jarní zeleni
si bude hrát, si smavě pohoví.

Jsi šťastna teď? A já svým podzimem
se k tobě blížil v kraj, kde pestří ptáci dlí,
a v šťastném srdci mém
zbájené jaro tvé se usídlí.

Zbájené jaro - - - Ty své ruce teď
mi dej a slovo rci, jež radost zkonejší!
V podzimní pravdu hled!
A rci, zda jaro tvé je krásnější?

KRUH

Konečně znám skvostnost západů. - Neboť již netřeba
počítí,
a proto již jiter netřeba, která vždy pošlehla znovu.
Večery nejsou mi mezníky - v červácích nekvapně
vplovu
v čarovný kruh, jež jsem konečně uzavřel. Západ pak
jihne
v něhu, jež věčnost stihne.

Do oken kyne mi s úsměvem večer a bez bázně rozchodu
se rozvine v hladké bezvětrí večerní vanutí v lese.
Blažen, kdo v bezpečné dohodě se zítřkem do zítřka nese
podíl svůj dnešní a neváhá setrvat v odmlce chvíle.
Projít jest míle, míle - - -

Násilí rozluky se dnem již neznám; však večery
prodlouží
ten den v kouzlo věčných splývání, a já se v nich
blaženě vracím
z bývalých bludišť svých veselí v čarovný kruh, v němž
se ztrácím.
Nečekám, nehledám, nechvátám -